

„Čekáš tu, Jirko, na mě?“

Jirka změnil téma hovoru: „Jdeš hrozně brzo.“

„Vážně? Myslela jsem, že jdu pozdě. Nechci přijít včas, protože jsem nejdůležitější osoba. Když přijdu poslední, všichni si mě všimnou.“

Pohodila načesanou hlavou.

„Pojď na chvílku k nám do kůlny,“ zval ji Jirka. „Mám pro tebe dárek.“

Evangelína se začervenala a udělala na něj zamilované oči: „Ale Jirko!“

Šla za ním do kůlny.

„Podívej, co pro tebe mám.“

Pět strýcových šilinků nepřišlo nazmar.

V kolně byly v řadě vyloženy kousky dortů, cukroví, kremrole, ovocné řezy, koláče cukrové, ovocné i s polevou.

„Ber si. Jsou tvoje,“ pobízel Jirka. „Všechny je sněz. Jen se do toho dej. Máme spoustu času a bez tebe se přece nedá začít.“

„Jirko!“ vzdychla znovu Evangelína a vrhla se na cukroví. „Vážně to můžu sníst?“

„Jen jez! Máme spoustu času,“ ubezpečil ji. Evangelína zářila nadšením a hlatala dobroty očima.

Posadila se na zem a pustila se do jídla. Propadla kouzlu polev, nádivek a cukrových ozdob a svět pro ni přestal existovat. Jirka došel ke dveřím, závistivě se podíval na královskou hostinu, vrátil se, popadl kremroli a vyplížil se ven.

Před školou na něj čekala Bettina v květovaných šatech.

„Pospěš si!“ volala ustaraně. „Jdeš pozdě. Všichni už jsou tu. Musíš se začít. Paní učitelka je u máje. Čeká se jen na tebe a na královnu. Stojím tu, protože jsi říkal, že ti mám s něčím pomoci.“ Jirka vešel do školy a zavřel za sebou dveře.

„Budeš májová královna,“ oznámil rozhodně.

„Já?“ divila se Bettina.

„Ano. Já budu král.“

Otevřel krabici.

„Podívej, co mám.“

Jirka provedl důkladnou prohlídku sestřina pokoje. Ethel byla kdysi na maskárním bále za vílu. Proto teď mohl přetáhnout Bettině přes květované šaty tylovou spodničku s dvěma poněkud potrhány-

mi křídly. Na čelo ji nasadil blyskavou korunu, jako když jde z flámu. Bettina byla bez sebe šťastím.

„To je krása! To je nádhěra!“

Jirkovy přípravy byly jednodušší. Přes řízu si z pravého ramene pod levé natáhl červenou stuhu, kterou utrl sestře z klobouku. Kdysi dostal jako hračku tramvajáckou čepici s kleštičkami a lístky. Teď přišla čepice ke cti. Jirka si ji furiantsky nasadil na jedno oko. Lepší odznak královské důstojnosti nesehnal. Z krabice ještě vytáhl kus očázeného korku a s vážnou tváří si pod nos a na tváře přimaloval rozježený vojenský knír. Byl přesvědčen, že bez kníru není žádný kostým úplný.

Pak vzal Bettinu za ruku a vedl ji k máje.

Tanečníci už byli připraveni, každý u svého fáboru. Shromážděné obecenstvo se živě bavilo. Jakmile se objevil Jirka s Bettinou, hovor jako když utne. Jirkův tatínek, maminka a sestra seděli v první řadě. Robert s nimi nebyl. Odmítl navštívit představení, v němž účinkuje strujce jeho neštěstí. Má ho nadosmrti dost.

Jirka s Bettinou ruku v ruce vystoupili na malé pódium určené pro královnu.

Paní učitelka, která se po dobu příprav přátelsky bavila s rodiči svých svěřenců, vyvalila oči, otevřela ústa a změnila se v solný sloup. Starý šumař, který špatně viděl, přejel struny a tanečníci se dali do tance. Obecenstvo se pohodlně usadilo do křesel a oddalo se zábavě. Paní učitelka se dosud neprobrala. Tu a tam se ozvala poznámka: „A cože tam je ten chlapec? Patrně to bude uvádět.“